

FESTIVALSKA

NOVINE

55. PULA

FESTIVAL IGRANOG FILMA
19. - 26. 7. 2008.
FILM POD KOŽOM

BROJ 6
ČETVRTAK, 24. SRPNJA 2008.

**NOĆNE PRIČE TOMISLAVA RADIĆA
ZAPAMTITE VUKOVAR FADILA HADŽIĆA
IGOR GALO O PULI, FILMU I NAGRADI**

Impressum Festivalskih novina

Ravnateljica Festivala
Zdenka Višković-Vukić

Umjetnički ravnatelj
Zlatko Vidačković

Producentica
Tanja Miličić

Tajnica uprave
Sanela Omanović

Voditelj popratnih programa
Branka Benčić, Marko Zdravković-Kunac, Svetlana Barać,
Zvonimir Rumboldt, Marko Rojnić

Produkcija zabavnog programa
Ela Poljarević

Odnosi s gostima
Suzana Požgaj

Voditeljica financija
Tamara Brščić

Za nakladnika
Zdenka Višković-Vukić

Glavni urednik festivalskih publikacija
Zlatko Vidačković

Urednik Festivalskih novina
Boško Picula

Redakcija:
Dubravka Lampalov, Ana Miljanić, Nicole Vojak,
Ivica Gunjača

Službeni fotografi Festivala
Hassan Abdelghani, Slaven Radolović, Dejan Štifanić,
Igor Levak

Grafička urednica
Irena Musi

Pomoćnica grafičke urednice
Ivana Antić

Prijelom
Dora Badruina

Tehnička podrška
Ivica Šuran, Gabrijel Erman, Tomislav Erman

Voditelj marketinga
Duško Šimičić

Urednik web stranica
Goran Ivanišević

Glasnogovornik Festivala
Hrvoje Pukšec

Voditelj Press centra
Ivica Gunjača

Tisak
Novi list

Sav materijal objavljen u Festivalskim novinama
dostupan je i na web adresi www.pulafilmfestival.hr

Nakladnik:
Pula Film Festival
Laginjina 5, p.p. 29
52100 Pula, Hrvatska
tel: ++ 385 52 393 321
fax: ++ 385 52 393 320
www.pulafilmfestival.hr
info@pulafilmfestival.hr

**Multimedijalni festivalski program
Filmska ulica i program Ukratko na Portarati**

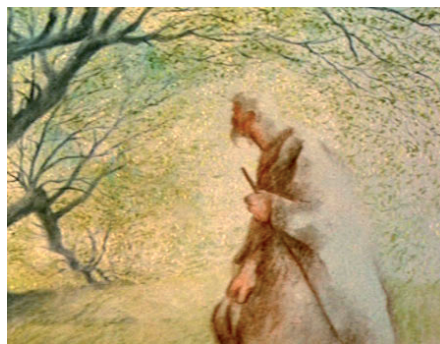

**Filmovi,
reportaže,
promocije...**

**U četvrtak na Portarati
filmovi Frédérica Backa**

**OSKAROVAC
KOD ZLATNIH VRATA**

U sklopu programa Ukratko na Portarati u četvrtak s početkom u 21.30 sati prikazuju se filmovi kanadskog redatelja Frédérica Backa. Ugledni kanadski autor animiranih filmova rođen u Njemačkoj u svojoj je karijeri osvojio niz prestižnih međunarodnih priznanja. Među njima se izdvajaju dva osvojena Oscara od ukupno četiri nominacije, i to za filmove Crac! i Čovjek koji je sadio stabla. Na Portarati će biti prikazan njegov cjelokupni opus, a program je realiziran u suradnji s Tabor Film Festivalom na kojem je ove godine prikazana retrospektiva kanadskog animatora.

Gledatelji će vidjeti sljedeće filmove:
Čovjek koji je sadio stabla (1987.), 30 min
Sve ništa (1980.), 11 min
Crac! (1981.), 15 min
Iluzija (1975.), 12 min
Moćna rijeka (1993.), 24 min

Od ove godine Festival igranog filma u Puli ima još jedan novi popratni program. Filmska ulica koja se proteže od Istarskog narodnog kazališta do Arene projekt je kojim se, prema riječima, producentice Festivala Tanje Miličić nastoji ostvariti poseban festivalski ugođaj prožimanjem gradskih prostora i festivalskih zbivanja. U izlozima kafića, restorana, trgovina, papirnica, banaka i drugih objekata uzduž Filmske ulice Festival se predstavlja građanima Pule i gostima Festivala prigodnim izložbenim materijalom.

Dio je ovog projekta i program Ukratko na Portarati u sklopu kojeg se nedaleko od Zlatnih vrata svakodnevno na velikom led ekranu postavljenom na najfrekventnijem mjestu u Puli prikazuju filmovi. Program traje do subote 26. srpnja, a uključuje kratkometražne igrane i animirane filmove, dokumentarce i eksperimentalne filmove. Na Portarati se prikazuju i reportaže o Festivalu realizirane u vlastitoj produkciji, kao i promotivni materijali.

**Građani Pule koji svakodnevno prolaze
Filmskom ulicom o njoj kažu:**

Aničić Kristina (30)

Sviđa mi se Filmska ulica. Što se Portarate tiče, baš je dobro da su organizirane projek-

cije filmova. To je još jedan način da se ljudi okupljaju i druže, što kod nas nije često. A još ako to znači i sudjelovati u kulturi onda je to savršena kombinacija.

Ana Percan (18)

Filmska ulica se proteže od Kazališta sve do Arene. Odlična su prikazivanja na Portarati i baš se veselim što je grad ovim potezom malo živnuo. Atmosfera je izvrsna, pozitivna i stalno se širi. Ugodno je gledati ljude kako se druže i kako ih povezuje zajednička ljubav prema filmu. Ideja je super, pogotovo što sad ima više ljudi na cestama nego je inače običaj.

Šandor Slacki (26)

Saznao sam puno o Filmskoj ulici ovih dana, i drago mi je da bar jednom nisam zadnji koji je to saznao. Filmska ulica je izvrsna jer se proteže baš središtem grada gdje su sva zbivanja. Baš dobro smišljeno kako povezati centar grada s centrom zbivanja filmskog festivala, Arenom.

Razgovor s najmlađom glumicom na Festivalu Katarinom Ljeljak iz filma *Iza stakla*

U filmu *Iza stakla* redatelja Zrinka Ogreste nastupaju mnoga poznata i cijenjena imena hrvatskog glumišta, ali i jedna osmogodišnja debitantica koja bi se jednoga dana lako mogla pridružiti svojim odraslim kolegicama i kolegama u filmu. To je učenica drugog razreda osnovne škole Katarina Ljeljak iz Zagreba koja u filmu tumači djevojčicu Idu, kći bračnog para u izvedbama Jadranke Đokić i Leona Lučeva koji prolazi najtežu krizu u svojim odnosima utječući na na taj način i na svoje dijete. Razigrana Katarina sjajno je odglumila zabrinutu Idu najavljujući da joj ovo nije ni prvi, a ni zadnji put da glumi.

Kako si dobila ulogu u filmu?

Išla sam na dramsku skupinu. Svaki put kada završavamo godinu napravimo jednu predstavu i to snimimo. Te je godine isto bila jedna predstava i moji prijatelji, koji su također glumili sa mnom u toj predstavi, zaboravili su tekst. Onda sam ja morala sto puta ponavljati zadnju rečenicu da zadržim vrijeme dok se oni ne sjete. Kada je Zrinko to pogledao, nazvao me i tako sam dobila ulogu.

Jesi li bila uzbuđena dok si snimala?

Jako. Bilo mi je dobro, ali me i uhvatila trema prije

snimanja. Kada smo počeli sa snimanjem i kad je sve to postalo normalno onda mi je trema nestala.

Što ti je bilo najbolje, a što najteže tijekom snimanja? Kako si se slagala s ostalim glumcima?

Nema nekog posebnog dijela koji bih izdvojila, ali sam se bavljala sa strikom Leonom. On je super! Najteže mi je bilo snimati u autu po vrućini. Imali smo cijelu scenu u autu, a taj je dan bilo jako, jako vruće, a nekako nam nije išlo, pa smo to morali ponavljati. Imala sam puno prijatelja i voljela bih opet surađivati s njima.

Imaš osam godina. Čime bi se htjela baviti ubuduće u slobodno vrijeme?

Bavila bih se glumom i dalje, i glumila bih i mami, jer to stalno radim, pa to nikada ne bih htjela prestati. Šteta što me još nisu angažirali za neki novi film. Jako volim glumiti. Sigurna sam da će to biti uskoro. Voljela bih i plesati u filmu gdje se pleše. Jer osim glumiti jako volim i plesati. Dva hrvatska animirana filma nagrađena u Zagrebu i Annecyju u – Puli.

razgovarala Nicole Vojak

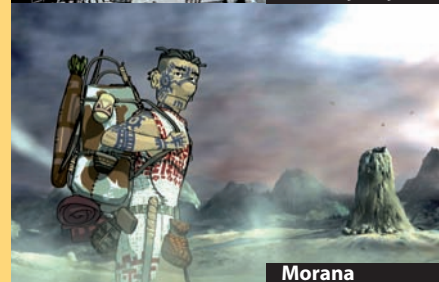
Najbolje od Dana hrvatskog filma: *Morana* i *Ona koja mjeri*

U sklopu posebnog festivalskog programa Najbolje od Dana hrvatskog filma posjetitelji Kina Valli u četvrtak s početkom u 20.00 sati moći će pogledati dva višestruko nagrađena animirana filma iz ovogodišnje produkcije. To su *Morana* redatelja Simona Bogojevića Naratha i *Ona koja mjeri* u režiji Veljka Popovića. *Morana* je na Danima osvojila nagradu Oktavijan Hrvatskog društva filmskih kritičara za najbolji animirani film, a Veljko Popović nagradu Ocjenjivačkog suda za najboljeg debitanta. Usto, njihova je zajednička produkcijska kuća Kenges osvojila nagradu za najboljeg producenta. Oba su filma zavrjedila nagrade i na Međunarodnom festivalu animiranog filma u Annecyju, *Morana* posebnu nagradu, a *Ona koja mjeri* nagradu međunarodne kritike FIPRESCI. Napokon, Popovićev je film dobio i posebno priznanje na ovogodišnjem zagrebačkom Animafestu.

Film *Morana* govori o naslovnoj božici koja je u staroslavenskoj mitologiji božica zla, smrti, tame, podzemlja, personifikacija zime. Korijen riječi mora označaje noćnu moru, nevolju, zatiranje... Kroz dvije paralelne priče udaljene stoljećima metafora Morane određuje sudbine dvojice muškaraca... *Ona koja mjeri* pak propituje: Jesmo li uistinu slobodni? Ili smo robovi potrošačke kulture i ograničenja društva u kojem smo rođeni? Postoji li ipak šansa za bijeg? Simon Bogojević Narath docent je na Umjetničkoj akademiji Sveučilišta u Splitu i autor niza kratkih animiranih i eksperimentalnih filmova (*Hand Of The Master*, *Bardo Thodol*, *Plasticat*, *Levijatan*, *Morana*) koji su redovito osvojili prestižne domaće i međunarodne nagrade. Veljko Popović radi kao asistent na Umjetničkoj akademiji Sveučilišta u Splitu.

Ona koja mjeri

Morana

PETI FILM U NACIONALNOM PROGRAMU 55. FESTIVALA IGRANOG FILMA U PULI: TRI PRIČE O NESPAVANJU

Drama u režiji Tomislava Radića o tri isprepletene životne priče čiji se protagonisti u Hrvatskoj i Španjolskoj suočavaju sa samoćom i razočaranjima...

Sadržaj: Prva priča. Mlada žena (Ecija Ojdanić) cijelu noć ne uspijeva sklopiti oka zbog djetetova plača i neprestanih svekrvinih prigovora o uzrocima problema u njezinome braku... Druga priča. Hrvatsko-španjolski supružnici (Rosana Pastor i Dario Marković) prolaze kroz najtežu bračnu krizu dosad, svjesni da ih ni ljubav više ne može držati zajedno... Treća priča. Postarija žena (Žuža Egrenyi) budno iščekuje dolazak gošće iz Španjolske koja u gradu upoznaje mladoga taksista...

TOMISLAV ŽIRO RADIĆ: U METODI NALIK DOKUMENTARNOJ - DOGRADITI VLASTITU PRIČU

Neki elementi redateljskoga postupka povezuju film Tri priče o nespavanju s filmom Što je Iva snimila... Riječ je o tomu da ne postavljate likove nego situacije iz kojih proizlaze likovi. Mislite li da su ova dva filma organski povezana i kako?

Najavivši trilogiju Pukotine, htio sam upravo kazati ovo što ste me pitali. Želim snimiti nekoliko filmova, a ovaj je drugi po redu, u kojima se metodom koja vuče na dokumentarni pristup pokušava napraviti slika iz života. Kao kad nađete neku fotografiju s početka stoljeća, pa je netko tamo skinuo klobuk, a drugi ne, pa onda mislimo – što se ovome dogodilo tren prije i tako morate sami dograđivati o čemu je riječ. Nije važno da razumijemo svaku riječ, ali je važno da nakon svake četvrte riječi gledatelj zaključuje: Ha, onda ona to razgovara sa svojim pokojnim mužem! Aha, a ona je njemu zamjerala ovo ili ono! Tako da mislim da je primjećivanje o organskoj povezanosti vrlo točno.

Kakav je bio vaš dramaturški koncept s obzirom da tri priče, u kojima su poneki likovi glavni dok su u ostalim pričama sporedni, s početka nisu sadržajno povezane?

Tri priče izgledaju kao tri slučajnosti, da bi se na kraju te tri slučajnosti raspale kroz jednu. I, ispadne da i nije sve baš tako slučajno. Znaite, Hrvatska je mala zemlja i ako putujete vlakom od Zagreba do Splita, već u Karlovcu od suputnika doznate da imate zajedničke poznanike, tamo negdje kod Knina ustanovljavate da ste u rodu, a u Splitu odete zajedno na kavu, jer ste se prijateljlili. Tako počne slučajno, a završi s prijateljstvom.

Je li takav originalni koncept filma i specifično određivanje likova zahtijevao drugačiji rad s glumcima?

Ne znam. Malo sam u životu bio asistent, tako da ne znam kako drugi rade s glumcima.

Ovo kako ja radim, to mi je prirodno, ne znam drukčije. To je moj način.

Koliko ste radili s glumcima da bi se naši afirmirani glumci, potom Dario Marković koji nije glumački profesionalac i španjolske glumice stilski ujednačile i ostvarile veliku bliskost i uvjerljivost?

Itoneznamtočno odgovoriti. Pretpostavljam da je to na neki posredni način moje djelo – družeći se s tim ljudima, upute sam doveo na jednu platformu na kojoj smo se svi dobro razumjeli.

Sve se tri priče odvijaju u malom, zatvorenom prostoru stanova. Taj skučeni prostor čini se, pokazuje omeđenost likova i njihovih mogućnosti djelovanja.

Ima jedan francuski roman ili putopis koji se zove Put po mojoj sobi. Kada imate osamdeset godina, koliko ima gospođa Egrenyi u filmu, taj stan je dio vas, neki su predmeti dio tog čovjeka. I zato je to je strašno kada gledate na televiziji kako hodaju ljudi, sada već po cijelome svijetu, ljudi s vrećicama u rukama. To su prognanici. U tim vrećicama nose upravo tih nekoliko predmeta koje su jedva uspjeli spasiti. Predmeta, dijelova svojega identiteta. Naši stanovi su naša zrcala. Jako sam se trudio da ta tri stana u kojima se zbivaju priče budu

zrcala tih ljudi. U stanu Ecije Ojdanić, majke s djetetom, na zid je prislonjena velika fotografija nje dok je još bila manekenka. To nije u prvom planu, ali to je dio njezinog prošlog života, jedna velika fotografija koju ne možete, naravno, baciti, ali ni izložiti. Ali nekako, viri negdje iza ugla i iritira njezinu svekrvu.

razgovarala Dubravka Lampalov

ECIJA OJDANIĆ I MARINKO PRGA: SAMOPOUZDANI, POSVEĆENI GLUMI

Glumci određuju likove iz situacija koje nisu verbalne, barem na početku. Jeli to teže nego kad se iz uobičajene fabule stvara dijalog koji određuje ulogu?

ECIJA: Ono što mi je bilo fascinantno, to je da smo se Žiro i ja pripremali dvije godine za ovaj film kroz samo nekoliko razgovora. Sreli smo se pet ili šest puta, razgovarali o životu, umjetnosti, filmu, kazalištu. Napravila sam tek nekoliko pisanih improvizacija, o nekim scenama nakon što sam dobila sinopsis. Kada je stiglo vrijeme za snimanje, uhvatila me užasna panika da ništa nismo napravili, ali onda sam shvatila da me kroz te razgovore o životu, majčinstvu, filmu, Žiro ustvari pripremio na tako lijep način, da kad je krenulo snimanje, osjećala sam se sigurnom i bilo mi je sve jasno. Vrlo, vrlo specifično.

PRGA: Sa mnom je bilo drukčije: samo smo se sreli, porazgovarali, nismo radili nikakve pripreme. U svakom slučaju, lakše je igrati ulogu s minimumom teksta u dobrom filmu nego puno dijaloga u lošem scenariju. Radićev scenarij je odličan, odmah mi se svidio, inteligentan je. Odmah mi se svidio i taj dijaloški dio koji je napisao, s tim da smo na setu, kao na svakom pametnom scenariju,

mogli promijeniti i prilagoditi momentu, ako predviđeno nije odgovaralo.

ECIJA: Sa Žirom se radi pametno, smireno, bez panike, skoncentrirano, što je ustvari luksuz na snimanju filmova - gdje je vrijeme novac. Osjećali smo mir, tihu posvećenost poslu, i to je ulijevalo samopouzdanje.

PRGA: Ali, i mala filmska ekipa, snimanje na samo dvije lokacije - i to je utjecalo da onda nema one užurbanosti i nervoze koja vlada kada su velike produkcije.

Svi likovi stavljeni su u tešku situaciju i ne mogu komunicirati, naći razumijevanje kod partnera. Agresivnost je kod svakoga lika drukčija. Kako ste to pojedinačno gradili i kako branite agresivnost svog lika? Što mislite, karakterizira li takvo što međuljudske partnerske odnose danas, više nego prije?

ECIJA: Ne bih generalizirala, ali sigurno je da društvo ide ka otuđenju, odnosi su takvi da je sve teže komunicirati. Taj moj lik doveden je u situaciju da apsolutno ne može spavati cijelu noć i da ustvari postaje životinja: mislim da je to ustvari na biološkom nivou. A kad je to sve začinjeno s činjenicom da ona sluti kako

je muž vara – mislim da je ona ustvari čak i mirna koliko bi...

PRGA: Ma znaš što? Pa ti imaš sedmicu na lotu da postaneš luda i agresivna: muž te vara, svekrva te, da prosti, u mozak, dijete plače cijelu noć. A agresivnost mog lika nije eksplicitna u filmu, ona se ogleda u potrebi da se obranim. Ustvari je minorna. A kad bih krenuo po tome kopati, zašto je komunikacija mog lika sa ženom tako tanka, tog u filmu nema, pa možemo samo pretpostavljati.

Kakva je bila komunikacija i suradnja s dvije španjolske glumice?

PRGA: Moram priznati, sjajna. Spomenuti ću samo jednu situaciju. U sceni kada je trebam ostaviti nakon što joj je stanodavka umrla, radili smo tridesetak takeova. Trebala je svaki put iznova plakati, na isti način. Svaki put to je odradila izuzetno, s tolikim uvjerenjem, da moram reći kako pored tako sjajne partnerice ništa i ne glumiš – samo je pratiš. Rekao sam, kada bih ja to trebao obaviti, možda bih uspio ako bi me netko prije toga prebio.

razgovarala Dubravka Lampalov

Konferenciju za novinare ekipe filma Tri priče o nespavanju pratio Ivica Gunjača

Nakon nespavanja - roštiljanje

Peta ekipa koja se predstavila novinarima na ovogodišnjem Festivalu je ekipa filma Tri priče o nespavanju. Nazočnima u srijedu u Circolu obratili su se redatelj i scenarist Tomislav Radić, glumci Ecija Ojdanić, Rosana Pastor, Žuža Egenyi, Maria Almudever i Marinko Prga te direktor fotografije Vedran Šamanović. Od brojnih međunarodnih suradnji na ovogodišnjoj Puli ovaj film se ističe po suradnji sa španjolskim glumicama. Radić je to objasnio time što je u scenariju imao tri priče o različitim ljudima, a jedna od njih je o supružnicima koji se ne razumiju. Da bi to pojačao bila mu je potrebna jezična barijera. Pri izboru zemlje opcije su bile različite. Na kraju je izabrana Španjolska, jer je redatelj u Valenciji sreo prijatelja i filmskog kritičara Darija Markovića koji je tamo oženjen i živi, što je filmu dalo rješenje zemlje partnera i

dvije glumice, ali i Markovića kao glumca.

Španjolsku glumicu Rosanu Pastor na suradnju je s Radićem potaknula ne samo središnja ideja nego i svojevrsna sloboda u scenariju jer su priču dobrim dijelom razvijali razgovorom na licu mjesta. S partnerom Markovićem je suradnja bila lagana zbog velikog međusobnog povjerenja. Druga Španjolka u filmu Maria Almudever je bila iznenađena brzinom dogovaranja snimanja, ali i njegovom temeljitošću, i brojem repeticija, i brojem alternativnih scena. I Marinko Prga je istaknuo puno ponavljanja i zamjenskih scena koje su pozitivno utjecale na rad, ali i to da nije

imao problema s golotinjom jer «lakše gol u dobrom scenariju, nego odjeven u lošem!». Glumicu Žužu Egenyi nadahnula je razlika između kazališne i filmske glume s obzirom na način prijenosa emocija i misli, dok je Ecija Ojdanić istaknula prizore s malim Blažom koji većinu filma plače, a na snimanju je to radio kad god je trebalo! Redatelj je pohvalio i rad snimatelja Vedrana Šamanovića, i to u kontekstu glume: jer glumcima nikad nije pristupao kao objektima ispred kamere, nego kao središtu priče. Na kraju, redatelj je istaknuo da želi snimiti još nekoliko filmova među kojima i sličnu, karakterno složenu priču, ali znato ležerniju. Recimo na roštiljanju.

Šesti dan Nacionalnog natjecateljskog programa

Zapamtite Vukovar Fadila Hadžića

Obrana Vukovara u Domovinskom ratu 1991. jedan je od najvažnijih događaja u novijoj hrvatskoj povijesti. Ratna drama o stradanjima stanovnika Vukovara u jeku rata i njihovom svjedoku novinaru Siniši Glavaševiću, šesti je film Nacionalnog natjecateljskog programa ovogodišnjeg Festivala igranog filma u Puli. Redatelj i scenarist filma jedan je od najnagrađivanijih hrvatskih sineasta Fadil Hadžić, autor sedamnaest dugometražnih igranih filmova. On se u svom aktualnom uratku vraća u studeni 1991. kada tijekom okupacije Vukovara Jugoslavenska narodna armija uhićuje brojne Hrvate pripremajući se za pokolj branitelja grada na Ovčari. Njezinim je zapovjedicima osobito stalo pronaći i uhititi novinara Hrvatskog radija Sinišu Glavaševića koji je mjesecima izvješćivao hrvatsku i svjetsku

javnost o stradanjima civila u opkoljenom i razrušenom gradu...

U ovoj emotivnoj filmskoj priči koja spaja ljudsku spremnost na žrtvu s jedne i (ne)ljudsku okrutnost s druge strane, lik legendarnog Siniše Glavaševića tumači glumac Saša Anočić. Njemu se ispred kamera u glavnim ulogama pridružuju Hrvoje Barišić i Izudin Bajrović. Fadil Hadžić svojim je književnim i filmskim djelima uvijek znao doprijeti do publike o čemu svjedoče mnogobrojna priznanja koja je dobio tijekom svoje višedesetljetne karijere. Među njegovim nagrađivanim filmovima su prvijenac Abeceda straha iz 1961., zatim Službeni položaj iz 1964. koji je na Festivalu u Puli osvojio Veliku Zlatnu arenu za najbolji film, Lov na jelene iz 1972. te Novinar iz 1979. za koji je dobio Zlatnu arenu

za režiju i nagradu publike Jelen. Kao najviše izvođeni dramski pisac u bivšoj Jugoslaviji napisao je 59 kazališnih komedija od kojih su mnoge postavljene i u inozemstvu. Pokrenuo je tri kazališta: Komedija, Jazavac (danas: Kerempuh) i Vidra. Danas djeluje kao književnik, akademski slikar i filmski redatelj.

OSOBNA ISKAZNICA FILMA

Hrvatska, 2008., 100', 35 mm; produkcijska kuća: Alka film; producent: Jozo Patljak; režija: Fadil Hadžić; scenarij: Fadil Hadžić; uloge: Hrvoje Barišić, Saša Anočić, Ana Begić, Ankica Dobrić, Izudin Bajrović, Goran Grgić; kamera: Danijel Bakotić; montaža: Dubravko Slunjski; scenografija: Ivo Hajon; kostimografija: Branka Tkalčec; ton: Damir Ključarić, Blaž Andračić; glazba: Mate Matišić.

Projekcije četvrtog dana programa Najbolje od Dana hrvatskog filma

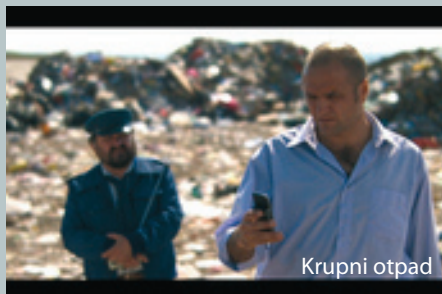
U središtu prevare i zločina

Uz dva nagrađena animirana filma s ovogodišnjih Dana hrvatskog filma Morana Simona Bogojevića Naratha i Ona koja mjeri Veljka Popovića, četvrtak kao posljednji dan posebnog festivalskog programa Najbolje od Dana hrvatskog filma, donosi u Kinu Valli s početkom u 20 sati i dva nagrađena igrana filma.

To su Krupni otpad redatelja i scenarista Igora Mirkovića koji je na Danima dobio nagradu Oktavijan Hrvatskog društva filmskih kritičara za najbolji igrani film i nagradu Ocjenjivačkog suda za najbolji scenarij i – Ma sve će biti u redu čiji je redatelj Goran Dević osvojio nagradu Ocjenjivačkog suda za najbolju režiju. Mirkovićev film govori o energičnom poslovnom čovjeku koji je nenadano upao u nevolju: i supruga i ljubavnica su u isti trenutak prozele njegove pažljivo konstruirane laži. Zapravo, bio je to jedan od onih dana kada apsolutno sve krene krivo. Film je priča u kojoj se ljudi ne susreću niti razgovaraju, a nagomilane probleme pokušavaju riješiti sms porukama. U filmu glume Elvis Bošnjak, Veronika

Seferović, Marija Kohn i Lucija Šerbedžija Devičev je pak film priča o dva prijatelja koji odlaze na put. Dva prijatelja postat će dva suučesnika u zločinu... U glavnim su ulogama Krešimir Mikić i Rakan Rushaidat.

Igor Mirković je televizijski novinar i dokumentarist iz Zagreba. Od 1989. do 2001. radi kao novinar i urednik, autor brojnih dokumentarnih emisija i političkih magazina, uglavnom za Hrvatsku televiziju. Od 1998. režira dokumentarne filmove.

Krupni otpad

Njegovi filmovi Novo, novo vrijeme (redateljska suradnja s Rajkom Grlićem) i Sretno dijete prikazani su u redovitoj kino-distribuciji i među najgledanijim su hrvatskim filmovima posljednjih godina. Goran Dević snimio je dva dokumentarna filma Uvozne rane i Nema ti šta reć' iljepo, a Ma sve će biti u redu njegov je prvi igrani film. Njegovi su dokumentarni filmovi prikazani na nizu međunarodnih festivala gdje su osvajali i nagrade.

Ma sve će biti u redu